

Amerikaanse media en bestsellerauteurs over *De nacht in de Telegraph Club*:

‘Betoverend mooie, oprechte zoektocht naar identiteit en liefde.’ *****
PUBLISHERS WEEKLY

‘Een spannende en originele historische roman.’ OPRAH MAGAZINE

‘De weelderige schrijfstijl van Lo laat de neonverlichting van de pagina’s opgloeien.’ CASEY MQQUISTON

‘Nu al een klassieker, de beste lhbtqi+ romance die ik in tijden las. Lo heeft het San Francisco van de jaren 50 zo gedetailleerd weergegeven dat het voelde alsof ik erbij was. En haar beschrijvingen van de prille eerste liefde zijn zo waarachtig dat ik terug werd gevoerd naar mijn eigen eerste liefde.’ BILL KONIGSBERG

‘Een hartverscheurend, meeslepend en teder verhaal over een onbekende periode in de geschiedenis van San Francisco.’ REBECCA KIM WELLS

‘Wat een prestatie. Ik kan niet genoeg benadrukken hoe verfrissend het is een queer historische roman te lezen met zo’n diepgang. Een enorme aanrader voor iedereen.’ SARAH GAILEY

‘Lily is mijn favoriete heldin: lief, slim en moedig.’ MARIE RUTKOSKI

‘Verrassend mooie historische coming of age-roman.’ REESE’S BOOK CLUB

‘Een heerlijke onvergetelijke roman die gaat over je plek vinden in de wereld, en luisteren naar het gefluister van een ongetemd hart.’ SARAH WATERS

MALINDA LO

DE NACHT
IN DE
TELEGRAPH
CLUB

Vertaald door Louise Koopman

Nieuw Amsterdam

Oorspronkelijke titel *Last Night at the Telegraph Club*. Dutton Books,
imprint van Penguin Random House LLC, New York

© 2021 Malinda Lo

© 2023 Nederlandse vertaling Louise Koopman /

Uitgeverij Nieuw Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Anna Booth

Omslagbewerking bij Barbara

NUR 302

ISBN 978 90 468 3121 2

www.nieuwamsterdam.nl

*Voor alle butches en femmes,
van vroeger, nu en in de toekomst*

-
- 1950 — Senator Joseph McCarthy presenteert een lijst van personen met vermeende communistische sympathieën die op het ministerie van Buitenlandse Zaken werken.
- De oorlog in Korea begint.
- Judy Hu trouwt met Francis Fong.
- 4 juli 1950 — Lily is aanwezig bij de derde editie van de jaarlijkse picknick van de Chinese American Citizens Alliance en de Miss Chinatown-verkiezing op Independence Day.**
- 1951 — Dr. Qian Xuesen wordt ervan verdacht communist te zijn en sympathisant van de Volksrepubliek China, en krijgt huisarrest.
- Judy neemt Lily mee naar Playland, aan zee.
- Het vonnis van het hooggerechtshof van Californië in het proces Stoumen tegen Reilly luidt dat homoseksuelen recht van samenkomen hebben, bijvoorbeeld in cafés.

PROLOOG

De kandidaten voor de Miss Chinatown-verkiezing stonden in een groepje bij elkaar achter een canvasscherf vlak bij het podium. Toen Lily Hu er vijftien minuten geleden langs was gelopen, op weg naar de wc, stonden ze er nog niet en het was een schok ze nu plotseling te zien.

Lily was dertien, en ze kon zich niet herinneren dat ze ooit eerder zo'n groepje Chinese meisjes had gezien: in badpak en met hoge hakken, haar en make-up perfect verzorgd. Ze zagen er zo Amerikaans uit.

Ze vertraagde haar pas. De verkiezing stond op het punt te beginnen en ze zou de voorstelronde missen als ze hier bleef hangen. Ze moest terug naar het picknickkleedje van haar familie op het grasveld voor het podium, maar ze treuzelde en probeerde niet te laten merken dat ze stond te staren.

Er waren twaalf meisjes, hun badpakken waren wit of zwart, zeegroen of bosgroen, één- of tweedelig. Hun armen en benen bloot in de hete middagzon, hun glanzende zwarte haar in de krul en stevig vastgespeld, lippen helderrood gestift, knalrood gelakte nagels, zachte, gebronsde huid. Ieder meisje een variatie op een thema.

Hun hoge hakken zonken weg in de grond. Af en toe trok een van hen haar voet los om ervoor te zorgen dat die niet vast kwam te zitten in de vochtige aarde, als de jonge hertjes in *Bambi* die met tere pootjes hun eerste stapjes zetten. Het meisje in het zwarte tweedelige badpak droeg torenhoge hakken, en toen ze zich bewoog

bleef haar rechterhak vastzitten in de grond. Haar voet kwam los van de schoen en waar de hiel van haar schoenen tegen haar achillespees had geschuurd was een rode plek zichtbaar. Het meisje fronste haar wenkbrauwen, haar tenen trokken aan de schoen, maar nu schoot haar hele voet eruit. Haar roze hiel, de blote binnenkant van haar voet, tenen in de lucht. Lily moest haar blik afwenden, het was alsof ze keek naar een vrouw die zich in het openbaar uitkleedde.

Er zoemde een microfoon en een mannenstem kondigde aan: ‘Welkom bij de derde jaarlijkse Independence Day-picknick van de Chinese American Citizens Alliance en de Miss Chinatown-verkiezing.’

Er rees applaus en gejuich op uit het publiek op het grasveld. Een vrouw van middelbare leeftijd met een clipboard begon de meisjes in een rij achter het scherm op te stellen, ter voorbereiding op hun klim het podium op. Lily draaide zich om en haastte zich het pad af het grasveld op.

Ergens midden in de menigte zag ze haar familie zitten, samengepakt op de kriebelige oude legerdeken met daarop in witte letters de naam van haar vader gekalkt – CAPT. JOSEPH HU. Ze waren omringd door nog meer families, iedereen lag te luieren onder de helderblauwe hemel en keek naar het podium dat voor het grote gebouw was opgericht.

Lily zag haar moeder staan, ze trok de vier jaar oude Frankie omhoog. Haar vader zat nog op de deken, gaf mama haar tas aan, waarna zij en Frankie naar het pad aan de rand van het grasveld liepen. Oom Francis en tante Judy, die naast Lily’s vader zaten, keken naar het podium en vonden er zo te zien allebei iets anders van. Oom Francis ging er helemaal in op, tante Judy keek sceptisch. Eddie, Lily’s andere broertje, was nergens te bekennen, waarschijnlijk was hij nog met zijn vriendjes aan het spelen.

Op het pad liep Lily haar moeder tegen het lijf.

‘Ik ben even met Frankie naar de wc,’ zei ze. ‘Er is nog wat gefrituurde kip over.’

Iemand stak wat vuurwerk af terwijl Lily over het grasveld liep. De zomerzon gloeide heet en droog op haar zwarte haar. Het was hoogzomer hier in Los Altos – weer voor ijsjes, heel anders dan het koele en nevelige San Francisco. Lily had zich de hele dag lopen ontdoen van alle lagen kleding die ze die ochtend thuis in Chinatown had aangetrokken, ze droeg nu alleen nog maar een bloesje met korte mouwen en een katoenen rokje, en ze wou dat ze sandalen had aangedaan in plaats van schoenen met sokken.

Toen ze bij haar familie was aangekomen, knielde ze om het laatste stukje gefrituurde kip uit het mandje te pakken. Haar vriendin Shirley Lum zat vlakbij, bij haar familie en ze gebaarde dat Lily bij hen moest komen zitten. ‘Mag ik bij Shirley zitten?’ vroeg Lily haar vader. Hij knikte, de presentator begon met de introductie van alle deelnemers aan de verkiezing. Hun namen galmden over het grasveld, Lily rechtte haar rug, drumstick in de hand.

‘Miss Elizabeth Ding!’

‘Miss May Chinn Eng!’

Lily ging bij Shirley zitten, op hun kleed – een oud wit tafellaken – met haar benen zedig schuin onder zich gevouwen, als een echte dame trok ze haar rok over haar knieën.

Shirley boog zich naar haar over. ‘Ik vind die derde het leukst – die ene in dat tweedelige gele badpak.’

‘Miss Violet Toy!’

‘Miss Naomi Woo!’

Lily nam een hapje van haar kippenbout. Het velletje was nog krokant, het vlees sappig en zout. Ze hield haar hand eronder om de kruimeltjes op te vangen. De meisjes liepen een voor een over het podium. Ze zwierden op hun hakken, heupwiegend. Er klonk gefluit op uit het publiek, en gelach.

‘Ik denk dat het meisje in het zwarte badpak een beetje te show-erig doet,’ zei Shirley.

‘Hoe bedoel je?’ vroeg Lily.

‘Moet je kijken! Ze doet net alsof ze een of andere Hollywoodster is, hoe ze erbij staat.’

‘Maar zo staan ze allemaal.’

‘Nee, zij doet anders, alsof ze denkt dat ze volmaakt is.’

Het meisje in het zwart zag er wat Lily betreft niet anders uit dan de rest, maar ze dacht aan de naakte voet in de lucht, en ze voelde een vreemde plaatsvervangende schaamte. Alle kandidaten glimlachten, hand in de zij, schouders trots naar achteren. De presentator zei dat ze weer over het podium moesten lopen zodat de jury hun gezicht en hun figuur kon beoordelen, het publiek klapte.

De jury zat aan een tafel op het gras voor het podium. Lily zag ze niet, maar ze had veel over ze gehoord. Twee van hen waren vooraanstaande personen in Chinatown, eentje was een belangrijke witte zakenman uit de buurt, en er was nog een vrouw – de Narcissus Queen van Honolulu, Hawaii. Lily had haar eerder met fans op de foto zien gaan; ze droeg een mooie jurk met bloemenprint en had een grote roze bloem in haar haar.

‘Kijk – mijn favoriet maakt nu een rondje,’ zei Shirley.

Het meisje in het gele tweedelige badpak was langer dan de anderen, en ze had een weelderiger figuur. Ze had golvend zwart haar dat met kammetjes strak was vastgezet, waardoor de glinsterende oorhangers goed uitkwamen. Er werd gefloten in het publiek toen ze voor over het podium liep. Achter op het podium hield ze halt, boog haar knie enigszins, en wierp koket een blik over haar schouder. Het publiek barstte in applaus uit en Shirley deed enthousiast mee.

Lily, de half opgegeten drumstick nog in de hand, wendde ongemakkelijk haar blik af. Waarom had ze het gevoel dat er iets in haar binnenste ineenkromp? Alsof niemand mocht zien dat ze naar die

meisjes keek. Vlak bij haar zag ze een groepje wat oudere mannen uit Chinatown, op hun gemak zaten ze rokend de deelnemers te bekijken. Eentje grijnsde naar een ander, en er zat iets onaangenaams in de uitdrukking op zijn gezicht. Hij maakte een eigenaardig gebaar met zijn linkerhand, alsof hij ergens in kneep en de andere man grinnikte. Lily richtte haar blik op haar gefrituurde kip. Het botje van de drumstick deed haar denken aan de hiel van het meisje in het zwart, de huid rood door de harde rand van haar schoen.

‘Laten we het podium op gaan,’ zei Shirley samenzweerderig, ze pakte Lily’s hand om haar mee te trekken.

‘Dat mag toch niet...’

‘Wil je niet zien hoe het is?’

Het voelde gevaarlijk, rebels – maar niet heel erg. De late middagzon verspreidde haar zware gouden gloed. De show was voorbij en de toeschouwers waren bezig hun spullen in te pakken en naar huis te gaan.

‘Goed dan,’ zei Lily, en Shirley slaakte een gilletteje.

De laatste paar meter naar de trappen renden ze bijna, maar toen ze er waren kwam Shirley abrupt tot stilstand. Lily botste tegen haar op.

‘Stel je eens voor,’ zei Shirley dromerig, ‘hoe het moet zijn om Miss Chinatown te zijn.’

Niet iedereen was het vandaag eens geweest met het oordeel van de jury. Lily had een vaag boegeroep gehoord tijdens het applaus, en ze had gezien dat de winnares was gaan blozen, zowel van trots als van ontzetting. ‘Ze ziet eruit als een pin-upgirl, niet als een Chinees meisje,’ had een man in het Engels naar het podium geschreeuwd.

Lily had de man stiekem geobserveerd. Hij zat naast de man die het knijpende gebaar had gemaakt en die zich naar hem toe had gebogen en hem op zijn schouder sloeg. Ze waren een levendig

gesprek begonnen dat Lily niet goed kon verstaan aangezien ze Taishanees spraken, maar ze begreep wel de woorden *mooi* en *vrouw*.

‘Lily, kom je nou?’

Shirley was de trap al op gestormd en Lily beseftte dat ze achterop was geraakt. Ze legde haar hand op de wankelreling en liep snel het trapje op. De microfoon en de standaard waren weggehaald en het podium was helemaal leeg. Shirley paradeerde net als de deelnemers naar het midden en deed alsof ze een miss was.

Lily aarzelde. Ze keek hoe haar vriendin zich naar het weidse, steeds legere grasveld keerde. Iemand floot, waarna Shirley blozend van plezier een buiginkje maakte.

‘De volgende keer ben jij het!’ riep een stem zonder lichaam.

Shirley giechelde en keek over haar schouder naar Lily. ‘Kom nou! Kom eens kijken naar het uitzicht.’

Lily ging bij Shirley staan, voor op het podium, net toen er in de verte een hele serie rotjes werd afgestoken. Ze stonden met hun rug naar de middagzon, hun schaduwen strekten zich voor hen uit op de grond. Shirley stak haar hand op om als een koningin te wuiven en Lily keek naar haar donkere langgerekte schaduw op het gras. De grond was bezaaid met lege flessen en verfrommelde papieren zakken en het gras zat vol hobbelige afdrucken die de lichamen op de kleedjes hadden achtergelaten.

‘Lily!’

De stem kwam van links, van net achter het podium. Ze deed een stap naar achteren om het beter te kunnen zien en zag dat tante Judy al zwaaiend vanaf het parkeerterrein over het pad aan kwam lopen.

‘Het is tijd om te gaan!’ riep haar tante.

Lily zwaaide terug en trok aan Shirleys arm. ‘We moeten gaan.’

‘Nog heel even,’ drong Shirley aan.

Lily liep naar de trap, draaide zich om en zag dat Shirley nog steeds helemaal voor op het podium stond en over het grasveld

staarde. De zon liet haar gouden stralen op de achterkant van haar hoofd vallen, haar gezicht bevond zich in de schaduw. Haar neus en mond waren zo en profiel nog steeds lief en meisjesachtig, maar haar borsten begonnen al een beetje vorm te krijgen en ze had haar jurk ingenomen bij de taille zodat de lichte ronding van haar heupen zichtbaar was. Lily vroeg zich af of een Chinees meisje er zo uit hoorde te zien.

DEEL 1

Ik mag toch wel dromen?

Augustus – september 1954

1

‘Die vrouw is zo ontzettend mooi,’ zei Shirley, en ze gaf Lily een por om ook te kijken. Er zaten twee witte vrouwen aan de andere kant van het restaurant aan een tafel in een zitje. ‘Ik vraag me af of ze naar een voorstelling gaat.’

Het was vrijdagavond, eetspitsuur en de Eastern Pearl zat bijna vol, maar Lily wist onmiddellijk over wie Shirley het had. De rode papieren lantaarns boven hen wierpen een warme gloed over het blonde haar van de vrouw. Haar haar zat in een wrong en was opgestoken met iets glinsterends dat paste bij haar oorhangers. Ze droeg een satijnen kobaltblauwe mouwloze jurk met boothals, waarin haar romige huid goed uitkwam, en een bijpassende blauwe bolero die over de rug van haar stoel hing. Haar tafelgenote was veel minder als een filmster gekleed. Ze droeg gewoon een broek – een grijze flanelen, met daarboven een witte blouse met ronde kraag. Haar haar was kort geknipt in de stijl van nu, maar het deed eerder mannelijk aan dan jongensachtig, het trok Lily’s aandacht. Iets in haar houding voelde subtiel masculien. Ze kon er niet helemaal de vinger op leggen, maar het intrigeerde haar.

Lily realiseerde zich dat ze zat te staren en ze richtte haar aandacht weer op de rommelige stapel servetten voor haar neus. Naast haar werkte Shirley zich razendsnel door haar eigen berg en vouwde ze tot strakke zwanen. Lily had van kleins af aan ontelbare uren met Shirley doorgebracht in het restaurant, en indien nodig had ze altijd geholpen met kleine dingetjes. Maar inmiddels begonnen ze

bijna aan hun laatste jaar highschool en kon ze nog steeds geen behoorlijke zwaan vouwen. Ze vouwde het servet waar ze mee bezig was weer uit en begon opnieuw.

In het weekend trok de Eastern Pearl meer toeristen dan Chinezen uit de buurt. Shirley zei dat dat was vanwege de aanbeveling van een van de tourorganisaties die rondleidingen organiseerde in Chinatown, en dat zorgde voor goede klandizie. Lily vroeg zich af of de vrouwen in het zijte toeristen waren, en wierp nog een blik op ze.

De blonde pakte een zilveren sigarettenhouder uit haar tas, haar tafelenote haalde een doosje lucifers uit haar broekzak en leunde naar haar over terwijl ze een lucifer afstreek. De blonde vouwde haar hand om de vlam en hield de hand van haar vriendin dicht bij haar gezicht, terwijl ze aan de sigaret zoog. Daarna leunde ze achterover en bood haar vriendin een sigaret aan, die er een pakte, snel opstak en de sigaret met duim en wijsvinger uit haar mond haalde. Rook kringelde omhoog naar het rood verlichte plafond.

‘Je maakt er een rommeltje van,’ zei Shirley, met een blik op Lily’s slordig gevouwen zwanen. ‘Dat zal mam niet leuk vinden.’

‘Sorry,’ zei Lily. ‘Ik ben hier niet goed in.’

Shirley schudde haar hoofd, maar ze was niet geïrriteerd. Zo ging het altijd. ‘Ik doe die van jou wel opnieuw,’ zei Shirley, en ze trok Lily’s servetten naar zich toe.

Lily bleef even zitten, keek hoe Shirley haar slordige servetten uitvouwde en pakte daarna de *Chronicle*. Ze las graag de theater- en filmrecensies en de uitgaanspagina’s, met foto’s van vrouwen met sieraden in bontjassen, en ze vroeg zich opeens af of de blonde vrouw er ooit in had gestaan.

‘Misschien is ze wel erfgename,’ zei Lily. ‘Die blonde daar.’

Shirley keek weer even naar de andere kant van het restaurant. ‘Erfgename van een goudmijn?’

‘Ja. En dat haar vader onlangs dood is gegaan en haar achtergelaten heeft met een fortuin...’

‘Maar dat ze toen ontdekte dat ze een halfbroer heeft...’

‘... die haar erfenis aanvecht...’

‘... dus heeft ze een privédetective ingehuurd om hem te verleiden!’

Lily keek Shirley vragend aan. ‘Wat?’

‘Nou, wie denk je dat die andere vrouw is? Ze ziet eruit als een vrouwelijke privédetective. Alleen een vrouwelijke detective zou er zo uitzien. Ze was waarschijnlijk een undercoveragent.’

Lily vond het wel vermakelijk. ‘Waar undercover?’

‘O, kan overal zijn.’

Ze speelden dit spelletje al van kinds af aan – verhalen bedenken voor vreemden die ze in het restaurant zagen – maar Shirley had altijd eerder genoeg van hun fantasieverhalen dan Lily.

‘Heb je de nieuwe advertentie van mijn ouders al gezien?’ vroeg Shirley, terwijl ze het laatste zwaanservet naast de andere zette, het was een grappig klein zwanenleger.

‘Nee.’

‘Hij staat daarin, ik zag hem net. Even doorbladeren, hij staat in het uitgaanskatern.’

Lily bladerde gehoorzaam door de *Chronicle* naar de ‘Als de nacht valt’-rubriek, die een halve pagina in beslag nam. Op de andere helft stonden advertenties voor restaurants en nachtclubs. Ze scande ze, op zoek naar de advertentie voor de Eastern Pearl. KOM LANGS IN JULIAN’S XOCHIMILCO: WE HEBBEN HET BESTE MEXICAANSE ETEN. ALL CHINESE FLOOR SHOWS – FANTASTISCHE CHINESE OF AMERIKAANSE DRIEGANGENMAALTIJDEN – DE VERBODEN STAD. Een plaatje van vier gezichten – vader, moeder, zoon en dochter met een strik in haar haar – maakte reclame voor GOED ETEN! BIJ EEN GOED LEVEN HOORT DINEREN BIJ GRANT’S.

‘Daar staat-ie,’ zei Shirley, en ze wees naar een advertentie onder aan de pagina. Een simpele zwarte rechthoek met daarin met vette witte letters: PROEF DE MEEST VERFIJNDE AZIATISCHE GERECHTEN BIJ DE EASTERN PEARL – DE BESTE VAN CHINATOWN.

Maar Lily's aandacht werd getrokken door een vierkantje met een boven de advertentie voor de Eastern Pearl: TOMMY ANDREWS MANNENIMITATOR – WERELDPREMIÈRE! DE TELEGRAPH CLUB. 462 BROADWAY. Het was een nogal grote advertentie met een foto van iemand die eruitzag als een knappe man met achterovergekamd haar, gekleed in een smoking. Even leek haar hart stil te staan, alsof het adem moest halen voor het weer verder klopte.

'Hij is niet heel groot, maar pap denkt dat ze hem wel zien,' zei Shirley. 'Wat denk jij?'

'O, ik-ik weet wel zeker dat ze hem zullen zien,' zei Lily.

'Mensen lezen die pagina toch altijd? Ze willen altijd weten welke sterren er nu weer in de stad zijn.'

'Klopt. Ik weet zeker dat mensen het zullen zien.'

Shirley knikte tevreden, en Lily dwong zichzelf om weg te kijken van de foto van Tommy Andrews. Aan de andere kant van het restaurant rekenden de vrouwen af. De vrouw in de blauwe jurk pakte een portemonnee uit haar tas, terwijl de vrouw met het korte haar onverwacht een biljet uit haar broekzak haalde. Hun dollars tuimelden slap op tafel.

Achter de toonbank ging het luikje naar de keuken open. Shirleys moeder stak haar hoofd naar buiten en riep: 'Shirley, kom even helpen.'

'Ja, mam,' zei Shirley. Ze keek Lily geïrriteerd aan. 'Niet aan de servetten komen. Ik maak het wel af als ik terug ben.'

De bel aan de toegangsdeur van het restaurant klingelde, en Lily zag de twee vrouwen weglopen. De vrouw met het korte haar hield de deur open voor haar vriendin, en toen waren ze weg en richtte Lily haar blik weer op de advertentie van de Telegraph Club.

462 Broadway moest vlak bij de Eastern Pearl zijn. Er waren een paar nachtclubs op Broadway, iets ten oosten van Columbus Avenue. Lily's ouders hadden gezegd dat ze dat gedeelte moest mijden. Het was een buurt voor volwassen mensen, zeiden ze, en voor toe-